

Θετικοί γονείς: η νέα τάση

Διδάξτε στο παιδί σας τους βασικούς «κανόνες» πειθαρχίας, χωρίς ξύλο, φωνές ή τιμωρία.

Δοκιμάσατε ό,τι ξέρατε: φωνάξατε, απειλήσατε, παρακαλέσατε, κλείσατε την τηλεόραση, «κρύψατε» το αγαπημένο του παιχνίδι, αναβάλλατε τη βόλτα στο πάρκο, το στείλατε στο δωμάτιό του για να ηρεμήσει και να σκεφτεί σοβαρά πώς αντέδρασε, αλλά τίποτα από τα παραπάνω δεν έφερε το αποτέλεσμα που περιμένατε. Ίσως γιατί «τη στιγμή που ένα παιδί χάνει τον έλεγχο, εμείς πρέπει να είμαστε σε θέση να διατηρούμε το δικό μας», όπως επισημαίνουν οι παιδοψυχολόγοι. Με απλά λόγια, υπάρχει πάντα ένας θετικός τρόπος για να επισημάνουμε τα «ελαττώματά» του και να το βοηθήσουμε, παράλληλα, να ανοίξει -προς τη σωστή κατεύθυνση- τα φτερά του! Διορθώνοντας την αρνητική συμπεριφορά του, το παιδί δεν βελτιώνεται απλώς, αλλά αναπτύσσει δεξιότητες για να επιτύχει στη ζωή του ως ενήλικος. Γιατί, πειθαρχία σημαίνει πλέον διδασκαλία και όχι τιμωρία.

Οδηγός... πειθαρχίας

«Οριοθετήστε» τις απαιτήσεις σας ανάλογα με την ηλικία του. Για παράδειγμα, μην περιμένετε από ένα 3χρονο να λέει συνεχώς την αλήθεια, αφού ακόμα δεν έχει κατανοήσει πλήρως τη διαφορά μεταξύ πραγματικότητας και (γόνιμης) φαντασίας.

Μην προσπαθείτε να «αλλάξετε» το παιδί σας, αλλά να δεχτείτε την έμφυτη προσωπικότητα και ιδιοσυγκρασία του. Δεν χρειάζεται να είναι όλα τέλεια - καθένας έχει συγκεκριμένα όρια, ικανότητες και ταλέντα. Ακόμα και οι γονείς, έχουν τα «δυνατά» και «αδύνατά» τους σημεία.

Δώστε προτεραιότητα στην επικοινωνία. Μην απαιτείτε από το παιδί να κάνει κάτι μόνο και μόνο επειδή «έτσι πρέπει» (όπως, για παράδειγμα, να είναι πάντα ευγενικό με τους συγγενείς και τους φίλους σας), αλλά εξηγήστε του το «γιατί», ώστε να μην αναρωτηθεί για τις αξίες και τα «ιδιοτελή» σας κίνητρα. Σε κάθε περίπτωση, είναι απαραίτητο ν' αποκτήσει επίγνωση ότι δεν είστε διατεθειμένοι να δεχτείτε άσχημα φερσίματα.

Ξεκαθαρίστε τις προσδοκίες σας. Συγχρόνως, όμως, κάντε διάφορες εναλλακτικές προτάσεις, προσφέροντας στο παιδί δυνατότητα επιλογής κι επιτρέποντάς του να συμμετέχει στη «διαπραγματευτική» διαδικασία. Μην του λέτε, για παράδειγμα, να είναι γενικά και... αόριστα πιο τακτικό, αλλά ότι οφείλει να τακτοποιεί το δωμάτιό του. Στην κρίση του είναι να αποφασίσει, αν αυτό θα γίνεται μετά το διάβασμα ή λίγο πριν το φαγητό. Τα «θέλω» σας, πάντως, πρέπει να είναι εξίσου σαφή με τις οδηγίες σας.

Μην αποδοκιμάζετε το ίδιο, αλλά συγκεκριμένες πράξεις του (μην του «κολλήσετε», δηλαδή, την ταμπέλα του «επιθετικού» επειδή χτύπησε έναν συμμαθητή του), μη χρησιμοποιείτε απαξιωτικές φράσεις (για παράδειγμα, «τα θέλεις όλα δικά σου και ποτέ δεν μοιράζεσαι τα παιχνίδια σου!»), που πιθανόν να μεταφραστούν ως έλλειψη εμπιστοσύνης από μέρους σας και μην το μειώνετε συγκρίνοντάς το με τα αδέρφια του ή άλλα συνομήλικα.

ΕΛ. Κανακάκη